

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **R. F., s. r. o.**, so sídlom v B., zastúpeného A., s. r. o., advokátska kancelária, D., proti žalovanému: **P., a. s.**, so sídlom v Ž., zastúpeného Š., s. r. o., advokátska kancelária, D., Bratislava, **o zaplatenie 162 341 857,74 eur s príslušenstvom**, ktorá sa vedie na Okresnom súde Bratislava I., pod sp. zn. 32 Cb 33/2009, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 29. novembra 2010, č. k. 3 Cob 322/2010–1878, jednomyseľne takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

O trovách dovolacieho konania **r o z h o d n e s a m o s t a t n ý m** uznesením.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením Krajský súd v Bratislave konajúc o odvolaní žalovaného zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava I. zo 17. mája 2010, č. k. 32 Cb 33/2009-1191, ktorým súd prvého stupňa vyhovel žalobe a žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi 138 987 945 eur s úrokmi z omeškania všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Zároveň zrušil aj samostatné uznesenie súdu prvého stupňa z 28. júna 2010 č. k. 32 Cb 33/2009–1235, ktorým rozhodol o trovách konania na súde prvého stupňa tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi 15 280 375,23 eur. V oboch prípadoch zároveň v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

V odôvodnení zrušujúceho rozhodnutia súd prvého stupňa k skutkovému zisteniu súdu prvého stupňa uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti nie je vecne správny, keďže súd prvého stupňa nezistil skutkový stav v potrebnom rozsahu a neposúdil ho správne ani po právnej stránke. Uviedol, že sa stotožňuje len s jeho základným skutkovým

zistením najmä v tom, že účastníci uzavreli 5. novembra 2007 zmluvu označenú za zmluvu o spolupráci v oblasti realizácie komplexných finančných vzťahov (ďalej len zmluva). Ich obchodovanie sa v spornom období riadilo okrem zmluvy aj Všeobecnými obchodnými podmienkami (VOP) a uzatváranie konkrétnych obchodov prebiehalo telefonicky, rozhovory sa zaznamenávali a žalovaný zasielal následne žalobcovi písomné potvrdenia o uzavretých obchodoch. Žalobca mal u žalovaného zriadených niekoľko bankových účtov v dvanástich menách, za účelom vysporiadania obchodov.

Podľa odvolacieho súdu súd prvého stupňa nesprávne posúdil vzťah, resp. možný konflikt medzi VOP a obsahom zmluvy. Riešenie konfliktu medzi nimi upravuje § 273 ods. 2 Obch. zák. tak, že odchylné dojednania v zmluve majú prednosť pred znením obchodných podmienok uvedených v § 273 ods. 1 Obch. zák. Podľa názoru odvolacieho súdu znenie rozhodujúceho čl. 4 zmluvy nie je konzistentné s čl. 16 VOP. Súd prvého stupňa naproti tomu dospel k nesprávnemu záveru, že uvedené ustanovenia sú konzistentné.

Navyše v druhej vete čl. 7.9 zmluvy sa účastníci dohodli, že odchyľne dojednania v zmluve majú prednosť pre VOP, pretože len právne pomery v zmluve výslovne neuvedené sa spravujú príslušnými ustanoveniami Obch. zák. a zákona o cenných papieroch, čo je v súlade s dispozitívnym ustanovením v § 272 ods. 2 Obch. zák. Súd prvého stupňa preto nesprávne aplikoval čl. 16 VOP, keď dospel k záveru, že jeho obsah vylučuje aplikáciu príslušného ustanovenia zmluvy, keďže vzťah zmluvy k VOP je práve opačný. Podľa odvolacieho súdu je zmluva špeciálnou úpravou vo vzťahu k úprave všeobecnej uvedenej vo VOP. Na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť, že čl. 1.1 VOP uvádza, že ide o verejný návrh žalovaného. VOP nemá náležitosti, podľa § 276 ods. 1 Obch. zák., preto je len výzvou na podávanie návrhov na uzavretie zmluvy podľa ods. 2. Súd prvého stupňa zaoberajúc sa výkladovým pravidlom uvedeným v § 266 ods. 3 Obch. zák. dospel k nesprávnemu záveru, že VOP nemajú takú povahu, že by sa mal brať zreteľ na všetky okolnosti súvisiace s prejavom vôle, včítane rokovania o uzavretí zmluvy, prax zavedenú medzi nimi a ich nasledujúcim správaním. Uvedený záver súdu prvého stupňa je nesprávny najmä z dôvodu, že obaja účastníci sa v zhodných aspektoch správali odchyľne od zmluvy a VOP. Táto skutočnosť vyplynula zrejme i z toho, že zmluva a VOP upravovali obchody účastníkov len rámcovo a jednotlivé obchodné operácie sa uzatvárali telefonicky. V rozsahu v akom žalobca zavedenú prax spoluvytváral alebo akceptoval, nemôže jej existenciu popierať odkazom na písomný prejav vôle (zmluva, VOP), ak správanie oboch účastníkov

bolo v rozpore písomným prejavom vôle. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na § 376 Obch. zák., podľa ktorého poškodená strane nemá nárok na náhradu škody, ak neplnenie povinností povinnej strany bolo spôsobené konaním poškodenej strany (vyjadrenie právneho princípu, že nikto nemôže mať prospech zo svojho konania, ktoré je protiprávne).

Za nesprávne považoval odvolací súd aj závery súdu prvého stupňa v otázke podstaty, významu a spôsobe sledovania kolaterálu, že podľa zmluvy a VOP bolo povinnosťou žalovaného sledovať trhové ocenenie otvorených pozícií pre každú pozíciu osobitne a názor, že povinnosťou žalobcu zložiť kolaterál pri otvorení každého obchodu a zvýšiť ho len na základe výzvy žalovaného, ktorá je v súlade s čl. 17. 13.6. 1 VOP.

Odvolací súd vychádzajúc z definície kolaterálu v čl. 2.1 a 17.1 VOP v spojení s § 555 Obč. zák. dospel k názoru, že účelom kolaterálu, ktorý je formou zábezpeky a dáva veriteľovi právo žiadať jeho zloženie, je výlučne ochrana veriteľa pre prípad, že by klient nebol schopný plniť svoje záväzky z obchodovaní uskutočnených so žalovaným. Z uvedeného podľa odvolacieho súdu vyplýva záver, že veriteľ je oprávnený žiadať o zvýšenie kolaterálu, avšak nie je to jeho povinnosť, ako to, vychádzajúc z nesprávneho výkladu formulácie „vyzve“ v čl. 17.13.6.1 a 17.13.6. VOP, uzavrel súd prvého stupňa. Vychádzajúc z uvedeného považuje odvolací súd za nesprávny názor súdu prvého stupňa, že v čase, keď potenciálna strata bola vyššia ako 70 % a zároveň nižšia ako 85 % jednotlivého kolaterálu mal žalovaný nielen právo uzatvoriť pozíciu žalobcu okamžite bez súhlasu žalobcu a ak potenciálna strata konkrétnej pozície presiahla 85 % už nemal právo žiadať o zvýšenie kolaterálu. Nie je vecne zlučiteľné, aby jedna zmluvná strana mala na to isté právne relevantné správanie súčasne aj právo aj povinnosť. Žalovaný mohol mať alebo iba právo, alebo iba povinnosť vyzvať žalobcu na doplnenie kolaterálu prípadne uzavrieť jeho obchody. Za nesprávny považoval aj názor, že po prekročení straty 85 % boli už výzvy žalovaného na doplnenie kolaterálu omeškané a preto právo žiadať o doplnenie kolaterálu zaniklo. Zánik uvedeného práva by musel vyplývať zo zmluvy.

Podľa dovolacieho súdu účastníci neprejavili vôľu o inej funkcii kolaterálu než zabezpečiť potenciálny záväzok klienta voči veriteľovi (banke), pričom zmluva uzavretá medzi účastníkmi určite nemá charakter spotrebiteľskej zmluvy, pri ktorej súd poskytuje ochranu spotrebiteľovi ako slabšiemu zmluvnému partnerovi.

Za nesprávny považoval odvolací súd aj názor súdu prvého stupňa, podľa ktorého výška kolaterálu mala byť sledovaná individuálne pre každú pozíciu, ktorý argumentoval tým, že žiadna rozumná osoba v postavení klienta sa nemohla racionálne domnievať, že vôľou banky (žalovaného) bolo sledovanie kolaterálu na agregátnom princípe, pričom ani neboli predložené dôkazy, ktoré by svedčili o tom, že v čase uzavretia bolo vôľou účastníkov sledovanie kolaterálu na agregátnom princípe. Podľa neho zloženie kolaterálu by malo byť skôr v súlade s jeho závermi evidentne obmedzením klienta, keďže peňažné prostriedky musel dať k dispozícii banke a pre prípad straty z obchodovania strpieť ich započítanie v prospech žalovaného. Preto bez ohľadu na správnosť sledovania nemožno takéto konanie žalovaného i keby viedlo k zníženiu zábezpeky považovať za konanie, z ktorého by mohla vzniknúť žalobcovi škoda a toľž nie škoda, za ktorú by mal niesť zodpovednosť žalovaný. V danom prípade totiž nešlo o porušenie povinnosti žalovaného, ale o výkon jeho práva, pričom dôsledkom konania žalovaného bola akceptácia čiastočného obmedzenia povinnosti žalobcu voči žalovanému.

V súvislosti s tým, že súd prvého stupňa pri rozhodovaní vychádzal aj z protokolu NBS o vykonanom dohľade podľa zák. č. 747/2004 Z. z. odvolací súd uviedol, že vzťah verejnoprávnych a súkromnoprávnych práv a povinností žalovaného súd prvého stupňa nesprávne posúdil. Verejnoprávne normy sledujú iné ciele a zaväzujú iné subjekty práva. Dohľad nie je rozhodovaním sporov medzi bankou a klientom, ale výkonom dozoru NBS nad finančným trhom podľa verejnoprávnej normy. Navyše treba prisvedčiť tvrdeniu žalovaného v odvolaní, že súd prvého stupňa použil vo svojom rozhodnutí len niektoré zistenia NBS a nevysporiadal sa so všetkými zisteniami uvedenými v protokole.

Súd prvého stupňa žalovaným tvrdenú existenciu dohody zo 16. septembra 2008, ktorej mala byť dohoda účastníkov o tom, že žalobca bude prostredníctvom tzv. delta hedgingu svojich otvorených pozícií z predaných opcií znižovať potenciálnu stratu uzavieraním forwardových obchodov (ako alternatívnej formy kolaterálu) a nebude uzatvárať žiadne nové obchody, ktorých cieľom by nebola minimalizácia strát, za čo sa žalovaný dočasne zdrží jednostranných krokov voči žalobcovi, najmä predčasného uzatvárania jeho otvorených pozícií, nepovažoval za preukázanú. Zároveň konštatoval, že i keby takáto dohoda bola preukázaná, bola by pre nedostatok písomnej formy a námietku relatívnej neplatnosti vznesenú žalobcom, neplatná. Odvolací súd k uvedenej

časti odôvodnenia uviedol, že z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že vzhľadom na záver o neplatnosti sa súd prvého stupňa dokazovaniu vzniku a obsahu dohody ani nevenoval. Súd prvého stupňa pri posudzovaní uvedenej dohody ak kvôli nesprávnemu posúdeniu kolaterálu, nevzal do úvahy skutočnosť, že čl. 17.2 VOP umožňoval žalovanému prijať kolaterál aj v inej forme, než zložením peňažných prostriedkov na účte žalobcu. Názor odvolacieho súdu o neplatnosti dohody pre nedodržanie písomnej formy je preto predčasný. Súd prvého stupňa musí znovu posúdiť existenciu a platnosť dohody zo 16. septembra 2008 a taktiež otázku, či dohoda o delta hedgingu nie je inou formou kolaterálu v zmysle čl. 17.2 VOP. Požiadavka písomnej formy sa nevzťahuje na osobitné dohody o podmienkach jednotlivých obchodov. Tieto nie sú zmenou zmluvy ale ich naplnením, rovnako ako pri telefonickom uzatváraní jednotlivých obchodných prípadov musí to aj v prípade dohody o inej formy kolaterálu. Súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie existencie a významu dohody, ktorá by zodpovedala čl. 17.2 VOP. I keby dohoda o delta hedgingu bola neplatná, musí pri posudzovaní dôsledkov zväžiť, že obaja účastníci sa vedome a cielene dohodli na určitom postupe, preto sa neskôr žiaden z nich nemôže účinne dovolávať relatívnej neplatnosti takto založeného právneho úkonu.

V otázke, či bolo povinnosťou žalovaného vyhovieť príkazu žalobcu na uzatvorenie dlhých forwardových pozícií zo dňa 17. októbra 2008 odvolací súd uviedol, že súd prvého stupňa dôsledne nezistil skutkový stav, keďže sa nezaoberal alternatívou, že potenciálny zisk z forwardových obchodov mohol slúžiť ako iná forma kolaterálu, na ktorom sa účastníci podľa tvrdenia žalovaného dohodli, ktorý takto mohol slúžiť aj na základe jednostrannej vôle žalovaného podľa čl. 6 zmluvy a čl. 17 VOP. Išlo by o samostatnú skupinu obchodov, na ktoré pre ich osobitný účel zábezpeky nemohli vzťahovať ustanovenia VOP, ktoré boli v rozpore s týmto účelom. V takom prípade by uzatvorenie tejto skupiny obchodov bolo disponovaním s kolaterálom, na ktoré žalobca nebol oprávnený. I keby sa po doplnení dokazovania ukázalo, že charakter skupiny v tom čase ziskových forwardových pozícií ako zábezpeky iných nie je z prejavov účastníkov dostatočne určitý, žalovaný mohol byť v omeškaní najneskôr do 21. októbra 2008, kedy platne uzavrel obchodovanie so žalobcom. Škodu žalobcu, ak by sa preukázalo porušenie povinností žalovaného, by predstavoval rozdiel medzi ziskom, ktorý by dosiahol pri uzavretí forwardových pozícií 17. októbra 2008 a ziskom, ktorý žalobcovi započítal žalovaný na základe oznámenia o ukončení 21. októbra 2008.

Podľa odvolacieho súdu, súd prvého stupňa, keďže vychádzal z nesprávnych záverov ohľadne kolaterálu dospel aj k nesprávne hodnoteniu otázky, či oznámenie o ukončení z 21. októbra 2008 bolo platné, čo bolo podľa súdu prvého stupňa rozhodujúce pre určenie, či žalobcovi vznikli akékoľvek záväzky z uvedeného oznámenia. Odvolací súd s poukazom na výklad čl. 4.2 a 4.3 dospel k záveru, že oznámením o ukončení všetkých obchodov sa ukončujú aj opčné obchody bez toho, aby sa jednotlivé opcie museli ukončovať samostatným uplatňovaním opčných práva. Za nesprávny preto považoval postup, podľa ktorého sa predčasným skončením zafixoval zisk žalobcu z forwardových obchodov, ale nezafixovala strata žalobcu z opčných obchodov, keď zohľadnenie ich hodnoty podmienil ďalšími úkonmi. Ak podľa zmluvy je dohodnuté, že sa oznámením ukončujú všetky vzájomné vzťahy, nemôže súčasne platiť, že určité vzťahy trvajú naďalej, pokiaľ to výslovne nebolo dohodnuté. Po ukončení preto malo nasledovať už len vysporiadanie vzájomných záväzkov podľa ich hodnoty MTM v čase ukončenie obchodovania v zmysle oznámenia o ukončení z 21. októbra 2008.

V súvislosti so znaleckým dokazovaním považoval odvolací súd za správny názor súdu prvého stupňa, že žalovaným uvádzané skutočnosti nenapĺňajú zákonné podmienky pre vylúčenie znalca. Stotožnil sa však s názorom žalovaného, že za účelom bezpečného ustálenia skutočného stavu a odstránenia rozporov medzi závermi znaleckého posudku podaného Ústavom súdneho inžinierstva a závermi posudkov, ktoré v konaní ako listinné dôkazy predložili procesné strany, je potrebné doplniť dokazovanie kontrolným znaleckým posudkom a to aj s prihliadnutím na odbornú náročnosť riešenej veci, ako aj výšku predmetu konania. Žalovaný namietal, že riešené otázky spadajú pod odbor Ekonomia a manažment, odvetvie financie. Niektoré osoby, ktoré vypracovali posudok neboli znalcami zapísanými v zozname znalcov pre uvedené odvetvie a konzultant Ing. Demian nie je vôbec znalcom. Ustanovenie znalca bolo v rozpore so zákonom č. 382/2004 Z. z., keďže v príslušnom odvetví je zapísaných viacero znalcov, pričom každý z nich mohol bez neprimeraných ťažkostí znalecký úkon vykonať. Súd prvého stupňa sa s uvedenými námietkami dôsledne nevysporiadal, hoci vzbudzujú pochybnosti o potrebnej odbornej kvalifikácii osôb, ktoré posudok vypracovali, preto odvolací súd aj s prihliadnutím na zložitosť problematiky považoval za účelné vypracovanie kontrolného znaleckého posudku.

Rozhodnutie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť 31. januára 2011.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Navrhol rozhodnutie odvolacieho súdu zmeniť tak, aby bolo v daných výrokoch rozhodnuté rovnako, ako rozhodol súd prvého stupňa, to znamená, aby bolo rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdené. Ako dôvod prípustnosti dovolania uviedol skutočnosť, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, čo zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f). Rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, čo podľa § 241 ods. 2 písm. c/ zakladá dôvodnosť dovolania, pričom je rozhodnutie postihnuté aj inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Zásadným argumentom, na ktorom odvolací súd založil svoje rozhodnutie je problém vzájomného vzťahu bodu 4.1.3 zmluvy a príslušných ustanovení VOP. Odvolací súd tak ako súd prvého stupňa správne konštatoval, že zmluvné ustanovenia majú prednosť pred odlišnými ustanoveniami VOP. Odvolací súd však na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k názoru, že čl. 4.1.3 zmluvy (právo žalovaného ukončiť obchody) odporuje čl. 17.13.6.1 a čl. 17.13.6.2 VOP (povinnosť žalovaného vyzvať na zvýšenie kolaterálu a uzatvoriť pozície pri dosiahnutí definovaných hraníc predpokladanej straty). Uvedené ustanovenia si však neodporujú, pretože čl. 4.1. upravuje prípady kedy môže banka uzatvoriť otvorený obchod, čo nevyklučuje, aby v iných prípadoch takto nielen mohla, ale musela urobiť. Uvedené ustanovenia zmluvy a VOP si neodporujú, preto nie je dôvod na použitie § 273 ods. 2 Obch. zák. na stanovenie prednosti zmluvy.

K záveru o rozpore a potrebe dať prednosť ustanoveniu zmluvy odvolací súd vychádzal z premisy, že je principiálne nemožné, aby ten istý subjekt mal na to isté právne relevantné správanie zároveň právo aj povinnosť. Prehliadol pritom, že aj v právnych predpisoch je obvyklé, že ten istý subjekt je nielen oprávnený, ale aj povinný. Dovolateľ v tejto súvislosti poukázal na znenie niektorých zákonov a príklady zo súdnej praxe, kde sa vyskytuje slovné spojenie „oprávnený a zároveň povinný“ a z ktorých vyplýva, že právo a povinnosť bežne koexistuje popri sebe.

Podľa dovolateľa neobstoja ani ďalšie argumenty, na ktorých je založené rozhodnutie odvolacieho súdu. Odvolací súd v rozhodnutí zdôrazňuje, že účelom kolaterálu nie je ochrana dlžníka ale len veriteľa (banky). Podľa neho účelom ustanovenia čl. 17.13.6.1 VOP nemôže byť odobratie práva banky požadovať doplnenie kolaterálu, ale poskytnutie „silnejšej zbrane“ proti dlžníkovi pre banku. Odvolací súd nepostrehol, že ani žiadny s účastníkov ani súd

prvého stupňa nespochybňoval, že účelom kolaterálu je výlučne ochrana veriteľa. Súd prvého stupňa hoci uznal uvedený účel kolaterálu dospel k správneému záveru, že ustanovenia, ktoré majú za účel zabrániť vzniku ďalších škôd stratových pozícií, ktoré nie sú kryté existujúcou zábezpekou, nemožno označiť za nesúladne s podstatou kolaterálu ako zábezpeky. Odvolací súd dospel k opačnému záveru a v podstate vyslovil, že časť dohody umožňujúca veriteľovi okamžité uzavretie pozície keď možná strata dosiahne 85 % kolaterálu (čl. 16.3.2 VOP) je neplatná a neúčinná pretože odporuje účelu kolaterálu. Uvedené tvrdenie je očividne nelogické a odvolací súd nevysvetlil, prečo by ustanovenie malo byť v rozpore s účelom kolaterálu. Podľa dovolateľa odvolací súd v rozpore s § 213 ods. 1 a ods. 3 O. s. p. nerešpektoval skutkové zistenie súdu prvého stupňa, že pri dodržaní dohodnutých pravidiel bankou, by bol účel kolaterálu naplnený a banka by mala všetky pohľadávky z obchodovania zabezpečené.

Nesprávny je aj názor odvolacieho súdu, že VOP neupravujú výslovne, ale len medzi riadkami, kedy je banka oprávnená a zároveň povinná vyzvať klienta na doplnenie kolaterálu. VOP výslovne uvedenú povinnosť upravuje v čl. 17.13.6.1, čl. 17.13.6.1 a čl. 16.3.2. Naopak opačný záver odvolacieho súdu je vyvodzovaný „medzi riadkami“ a je v zjavnom rozpore so zmluvnou dokumentáciou.

Odvolací súd nesprávne vyhodnotil aj ďalšie právne a skutkové okolnosti, ktoré boli ustálené dokazovaním na súde prvého stupňa (výška kolaterálu, protokol NBS, existencia údajnej dohody z 16. septembra 2008). Nesprávny je aj názoru odvolacieho súdu, že potenciálny zisk z dlhých forwardových pozícií mohol na základe jednostrannej vôle žalovaného slúžiť ako iná forma kolaterálu. Uvedený názor je v evidentnom rozpore so znením zmluvy a VOP. Znenie čl. 17.2 VOP hovorí o možnosti použitia inej formy kolaterálu len na základe žiadosti, preto banka nemôže jednostranne a dodatočne rozhodnúť, že určité obchody sa stávajú kolaterálom. Čl. 6 zmluvy upravuje len pravidlá započítania pohľadávok. Zisk z forwardových obchodoch je len potenciálny, ktorý sa môže ale nemusí realizovať, preto ho nemožno započítavať ako reálne existujúci pohľadávku.

Odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že oznámenie o ukončení je platné. Východiskom pre takýto záver súdu je nesprávne skutkové a právne zistenia ohľadne práv a povinností žalovaného v súvislosti s výzvami na doplnenie kolaterálu a uzatváraním otvorených obchodov. Jeho záver je svojvoľný a ničím nepodložený, a keďže

mu chýba akékoľvek odôvodnenie je nepreskúmateľný. Nesprávny je v tejto súvislosti aj jeho názor v otázke automatickej splatnosti opcí bez potreby ich osobitného uplatnenia.

Dovolateľ v zhrnutí pochybení uviedol, že odvolací súd nepochopil podstatu elementárnych pojmov právo a povinnosť, a dospel k arbitrárnemu záveru o nemožnosti, aby mal jeden subjekt súčasne právo a povinnosť. Z toho dospel k nezlučiteľnosti rozhodujúcich ustanovení zmluvy s príslušnými ustanoveniami VOP v otázke práva alebo povinnosti žalovaného vyzvať na doplnenie kolaterálu a ukončenia obchodov. Pokiaľ odvolací súd poukazuje na odchylné správanie sa účastníkov vzťahu bližšie neuvádza, aké dôsledky by malo mať takéto správanie a výklad zmluvy a VOP. Okresný súd dospel k záveru, že správanie účastníkov nemalo znaky, ktoré by menilo výklad zmluvy. Odvolací súd mohol dospieť k opačnému záveru, len ak by doplnil alebo zopakoval dokazovanie. Rozhodnutie odvolacieho súdu je celkom nepreskúmateľné v otázke následkov oznámenia o ukončení obchodovania, výkladu ustanovení VOP a pomenovania relevantného správania účastníkov a hodnotenia protokolu NBS.

Odvolací súd sa nedostatočne oboznámil so spisom a rozhodnutím súdu prvého stupňa. V dôsledku nedostatočného odôvodnenia je problémom identifikovať kde a v akom rozsahu odvolací súd vychádza zo skutkových zistení odchylných od zistení súdu prvého stupňa. Nezopakovaním dokazovania podľa § 213 ods. 3 O. s. p. došlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) O. s. p. Dovolateľ poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 247/2009, podľa odôvodnenia ktorého je nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia rozsudku odvolacieho súdu vadou, ktorá znamená odňatie možnosti konať pred súdom. Nedostatok odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu porušuje právo žalovaného na spravodlivý proces. Takto judikoval Ústavný súd Slovenskej republiky už v uznesení z 23. júna 2004 č. k. III. ÚS 209/04, v odôvodnení ktorého uviedol, že právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkové relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatneným právom a obranou proti takémuto uplatneniu, je súčasťou základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Súd prvého stupňa je podľa § 226 O. s. p. je viazaný právnymi názorom odvolacieho súdu, ktoré vychádzajú zo svojvoľnej a logicky rozpornej argumentácie. Žalobca

nemá v konaní žiadnu možnosť právnej obrany proti nezmyselným právnym záverom odvolacieho súdu. Krajský súd procesne zneužil ustanovenie § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. nato, aby sa vyhol povinnosti opakovať dokazovanie, pričom jeho nesprávne právne posúdenie nezodpovedá žiadnemu doposiaľ vykonanému dokazovaniu. Zrušujúce rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), preto bolo konanie postihnuté aj inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), ktorá spočíva v tom, že došlo k hrubému porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie odmietnuť. Odmietnuť ho navrhol predovšetkým z dôvodu, že bolo podané oneskorene. Rozhodnutie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť 31. januára 2011. V spise je síce pripojená poštová obálka adresovaná zástupcom žalobcu, na ktorej je pečiatka podacej pošty (Bratislava I.) s dátumom 28. februára 2011. Uvedený dátum však výrazne predchádza dátumu uvedenému na pečiatke podateľne Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (21. marca 2011). Zásielka síce bola podaná ako bežná zásielka, aj tak je však nezvyčajné, aby doručovanie v rámci jedného obvodu mesta trvalo 21 dní. Navyše na obálke nie je uvedené ani číslo konania, ani že ide o odvolanie, ani iné označenie veci, ktorej sa týka. Za zvláštnu považuje aj skutočnosť, že všetky dovtedajšie podania žalobca posielal súdu formou doporučených zásielok alebo osobne do podateľne okresného súdu. Navyše zásielka datovaná v Banskej Bystrici, kde je sídlo žalobcu bola podaná pošte v Bratislave. Za tejto situácie obálka založená v spise nie je dokladom o podaní dovolania a žalobca včasnosť podania nepreukázal.

Keďže napadnuté je zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu prichádza do úvahy prípustnosť dovolania len z dôvodov uvedených v § 237 O. s. p. Dovolateľ odôvodňuje prípustnosť dovolania z § 237 písm. f/ O. s. p. Odňatie možnosti konať pred súdom dovolateľ vidí v tom, že (a) odvolací súd nezopakoval dokazovanie, hoci sa stotožnil len so základnými skutkovými zisteniami súdu prvého stupňa, čo je podľa neho v rozpore s § 213 ods. 1 a 3 O. s. p., (b) nevysporiadal sa s podstatnými argumentmi žalobcu uvedenými v rozsudku súdu prvého stupňa, pričom bez ďalšieho konštatoval ich nesprávnosť použijúc argumenty, ktoré sú v zjavnom rozpore s predpismi a judikatúrou. Táto nedostatočnosť odôvodnenia rozhodnutia viedla k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom. Naplnenie dovolacieho dôvodu napokon videl v tom, (c) že odvolací súd

si dôkladne nenaštudoval spis čo dokumentujú viaceré závažné rozpory a nepresnosti v uznesení.

Žalovaný sa v dovolaní podrobne zaoberá s jednotlivými dôvodmi dovolania so záverom, že žiaden z nich nenapĺňa podmienku prípustnosti. V súvislosti s argumentom dovolateľa (a) uviedol, že odvolací súd nezrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa pre nesprávne skutkové zistenie vyvedené z nim zisteného skutkového stavu, ale pre nedostatočne zistený skutkový stav. V tejto súvislosti poukázal na ustálenú judikatúru, podľa ktorej sa procesné porušenie nepovažuje za naplnenie § 237 písm. f) O. s. p. ak k nemu došlo len v určitej fáze konania a v ďalšom konaní bude môcť uplatniť svoj vplyv na jeho ďalší priebeh. Keďže odvolací súd vrátil vec na ďalšie konanie súdu prvého stupňa, nebola možnosť dovolateľa konať pred súdom absolútne zmarená, ani ak by skutočne došlo k porušeniu jeho procesných práv (čo žalovaný popiera). Odvolací súd na základe dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa nedospel k odlišným skutkovým zisteniam, ale k čiastočne inému právnemu hodnoteniu, čoho dôsledkom bolo zistenie, že súdom prvého stupňa zistený skutkový stav nie je dostatočný. Súdu prvého stupňa preto uložil opakovať a doplniť dokazovanie. Znamená to, že na súde prvého stupňa bude dokazovanie zopakované a doplnené. Žalobca bude mať možnosť k dokazovaniu sa vyjadriť a navrhnúť nové dôkazy.

Nesprávne právne posúdenie veci založené na nesprávnej argumentácii (b) môže byť predmetom skúmania dovolacieho súdu a relevantným dovolacím dôvodom, len ak je dovolanie prípustné. Pokiaľ ide o údajné nedostatočné preštudovanie spisu odvolacím súdom (c) z dovolania nie je zrejmé, aký dovolací dôvod má nim byť naplnený. I keď v uvedenú súvislosť dovolateľ spája s odňatím možnosti konať pred súdom, z toho že uvádza, že nemá v konaní možnosť obrany proti nezmyselným argumentom odvolacieho súdu však vyplýva, že dovolateľ nebrojí proti odňatiu možnosti konať pred odvolacím súdom, ale proti jeho právnemu posúdeniu veci.

Pokiaľ ide o vytýkanú nedostatočnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, žalobca vo vyjadrení uviedol, že i keby išlo o *dramaticky zle odôvodnené* rozhodnutie, žalobcovi sa tým do budúca neodníma možnosť v ďalšom konaní pre súdom prvého stupňa skutkovo a právne argumentovať vo svoj prospech, tak aby jeho práva boli zachované. Rozhodnutie odvolacieho súdu však nie je arbitrárne ani nedostatočne zdôvodnené. Odvolací súd jasne na racionálnom základe zdôvodnil svoje právne závery. Rozhodnutie je v úplnom

súlade s § 157 ods. 2 O. s. p., presvedčivé a výstižné. Nemožno mu vyčítať nadmernú stručnosť a neobsahuje žiadne vnútorne rozporné tvrdenia. Žalobca mu vytýka, že sa stotožnil s viacerými dôvodmi odvolania žalovaného, čo však nie je arbitrárnosť. Obe procesné strany vo svojich vyjadreniach označili určité právne a skutkové otázky za podstatu sporu a odvolací súd v odôvodnení ku všetkým otázkam vyjadril svoje stanovisko a náležite ho odôvodnil. Samotný žalobca v dovolaní jednoznačne nedefinoval skutkovú alebo právnu otázku dôležitú pre posúdenie veci, ktorú by odvolací súd v rozhodnutí neuviedol, nevyhodnotil a neodôvodnil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) v dovolacom konaní riadne zastúpený (§ 241 ods. 1 O. s. p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. Podľa § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, a k a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b) odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p. Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné aj proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V ustanoveniach § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. nie je uvedené uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo zrušené uznesenie súdu prvého stupňa a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odporcu proti napadnutému uzneseniu preto z § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. nevyplýva. Proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušené podľa § 221 ods.1 O. s. p., nie je prípustné dovolanie z iných dôvodov než uvedených v § 237 O. s. p. (podobne R 34/1995).

Podľa § 237 O. s. p. je prípustné dovolanie proti každému rozhodnutiu, ak v konaní došlo k tam vymenovaných chybám. Ide o nedostatok právomoci súdov, nespôsobilosť osôb, ktoré v konaní vystupovali byť účastníkom konania, nedostatok procesnej spôsobilosti nezastúpeného účastníka, prekážka právoplatne skončenej veci, prekážka začatého konania v tej istej veci, konanie bez návrhu, tam kde bol potrebný (písm. a/, b/, c/, d/, e/) a prípad ak vo veci konal vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd (písm. g/). Z obsahu spisu dovolací súd nezistil, že by v konaní došlo k niektorej z uvedených procesných chýb. Žiadnu z nich ani dovolateľ nenamietal.

Vychádzajúc z obsahu dovolania dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k procesnej vade uvedenej v § 237 písm. f) O. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak bola účastníkovi konania postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom. Tohto dôvodu prípustnosti sa dovoláva žalobca.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť procesne nesprávny postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia jeho procesných oprávnení priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Pomerne rozsiahly výpočet nedostatkov a chýb, ktorým podľa dovolania trpí napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu možno zhrnúť do niekoľkých skupín.

(1) Základným nedostatkom napadnutého uznesenia je podľa dovolania nesprávny skutkový a právny záver o nezlučiteľnosti niektorých ustanovení VOP s odchýlnymi zmluvnými dojednaniaми uzavretými účastníkmi a z toho vyplývajúci nesprávny záver o charaktere ustanovení VOP, ktoré upravujú len možnosť (právo) žalovaného žiadať o doplnenie kolaterálu (nie však jeho povinnosť), nesprávny záver o splnení podmienok

pre ukončenie obchodov, o základe pre výpočet výšky kolaterálu a dôsledkoch ukončenia obchodov.

(2) Odvolací súd napriek tomu, že nedoplnil ani nezopakoval dokazovanie sa v rozpore s § 213 ods. 1 O. s. p. odchyľil od skutkového zistenia súdu prvého stupňa, čím odňal žalobcovi možnosť konať pre súdom. Zneužil tým ustanovenie § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. a zaviazal súd prvého stupňa riadiť sa nesprávnym právnym názorom odvolacieho súdu.

(3) Odvolací súd nedostatočne a nejednoznačne odôvodnil svoje rozhodnutie, ktoré je vo viacerých otázkach nejasné a nezrozumiteľné, neumožňuje zistiť v čom a v akom rozsahu vychádzal zo skutkových zistení odchylných od zistení súdu prvého stupňa. Rozhodnutie je preto nepreskúmateľné a žalobcovi tým bol odňatá možnosť konať pred súdom.

(4) Odvolací súd sa nedostatočne oboznámil s obsahom spisu a rozhodnutím súdu prvého stupňa.

K bodu (1)

Dovolateľ namieta, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávny právny posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantným dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., nezakladá však prípustnosť dovolania. Právne posúdenie veci súdom je výkonom jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) O. s. p., pretože súd samotným rozhodovaním neporušuje žiadnu *procesnú* povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani *procesné* právo účastníka. Prípadná aplikácia nesprávneho právneho predpisu alebo jeho nesprávna interpretácia alebo vyvodenie nesprávnych právnych záverov zo zisteného skutkového stavu, preto nie je vadou konania podľa § 237 písm. f) O. s. p.

K bodu (2)

Neobstojí námietka dovolateľa, že sa odvolací súd odchýlil od skutkového stavu zisteného súdom prvého stupňa bez toho, aby sám dokazovanie zopakoval, prípadne ho doplnil. Tak ako uvádza žalobca zdrojom všetkých (podľa žalobcu nesprávnych) záverov odvolacieho súdu je jeho záver o nezlučiteľnosti relevantných ustanovení VOP so zmluvnými ustanoveniami a z toho plynúci záver o použiteľnosti, resp. nepoužiteľnosti konkrétnych ustanovení VOP. Záver súdu prvého stupňa v uvedenej základnej otázke je opačný a jeho podstatou je názor, že zmluvné ustanovenia a ustanovenia VOP si neodporujú a z toho vyplývajúci záver o aplikovateľnosti predmetných ustanovení VOP. Závery oboch sudov vychádzajú z rovnakého skutkového zistenia. Je ním zistenie, že účastníci uzavreli zmluvu o spolupráci pri realizovaní komplexných finančných operácií. Ich obchodovanie sa okrem zmluvy riadilo VOP a uzatváranie konkrétnych obchodov prebiehalo telefonicky. Dôkazným prostriedkom boli okrem iného oba uvedené a dokumenty a skutkovým zisteným ich obsah. Závery o vzájomnom vzťahu jednotlivých ustanovení a ich vplyv na vznik práv a povinností ich účastníkov a dôsledky ich porušenia už nie sú skutkovými zisteniami, ale ich právnym hodnotením a záverom. Ak odvolací súd skutkové zistenia súdu prvého stupňa hodnotil inak ako súd prvého stupňa a vyvodil z nich iné právne závery, nie je to v rozpore s § 213 ods. 1 O. s. p. Uvedené ustanovenie neumožňuje odvolaciemu súdu z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa (len z neho), dospieť k inému skutkovému zisteniu k akému dospel súd prvého stupňa. Nevyklučuje však odchýlné právne hodnotenie skutkových zistení. Ak dôsledkom nesprávneho právneho hodnotenia súdom prvého stupňa je stav, že jeho skutkové zistenia nemôžu byť dostatočným podkladom pre meritórne rozhodnutie odvolacieho súdu, je to podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. dôvod pre zrušenie rozhodnutia. V prejednávanej veci súd prvého stupňa vychádzajúc z iného právneho záveru (nielen v uvedenej základnej otázke ale aj v ďalších na ňu nadväzujúcich) nevykonal podľa odvolacieho súdu dokazovanie v rozsahu a smere potrebnom pre rozhodnutie vo veci korešpondujúce s právnym názorom odvolacieho súdu. Základom zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu nie je prehodnotenie skutkového zistenia súdu prvého stupňa, ale iné právne závery, ktoré z nich odvolací súd urobil. Postup, ktorý procesná úprava odvolaciemu súdu umožňuje, nie je možné považovať za odnímajúci žalobcovi možnosť konať pred súdom a zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Z dôvodov uvedených už v časti (1) dovolací súd nemohol podrobiť prieskumu správnosť právnych záverov odvolacieho súdu, ktoré boli základom jeho rozhodnutia. Napokon treba prisvedčiť žalovanému, že zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu je špecifické, tým sa nim nekončí rozhodovanie vo veci samej. V konaní nasledujúcom po vrátení veci súdu prvého stupňa majú obe procesné strany možnosť uplatniť svoj vplyv na ďalší priebeh konania a využiť všetky práva dané im procesným predpisom vrátane opravných prostriedkov.

K bodu (3)

Vzhľadom na uvedenú námietku navrhovateľa bolo potrebné zaujať právny záver o tom, či nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia zakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f O. s. p., alebo či má za následok (len) inú procesnú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.

Treba prisvedčiť dovolateľovi, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatneným nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (odkaz na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23 júna 2004 sp. zn. III. ÚS. 209/04). Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS. 261/06, podľa ktorého vada konania uvedená v § 237 písm. f/ O. s. p. je porušením čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Ústavný súd však v neskoršom rozhodnutí sp. zn. II. ÚS. 148/09 spresnil, že to však neznačí, že by zároveň nevyhnutne platil aj opak, teda to, že každé porušenie práva na spravodlivý súdny proces dosahuje aj intenzitu vady konania v zmysle § 237 O. s. p.

Ústava Slovenskej republiky neupravuje aké dôsledky majú jednotlivé procesné nesprávnosti, ku ktorým v praxi dochádza v konaní pred súdmi, ani nestanovuje predpoklady ich možnej nápravy v opravnom konaní. Bližšiu úpravu ústavne garantovaného práva na súdnu ochranu obsahuje Občiansky súdny poriadok, ktorý vo svojich ustanoveniach predpokladá aj možnosť vzniku určitých procesných pochybení súdu v občianskom súdnom konaní. V nadväznosti na podstatu, význam a procesné dôsledky týchto pochybení upravuje

Občiansky súdny poriadok aj predpoklady a podmienky, za ktorých možno v dovolacom konaní napraviť procesné nesprávnosti konania na súdoch nižších stupňov. Najzávažnejším procesným vadám konania, ktorú sú taxatívne vymenované v § 237 O. s. p., pripisuje Občiansky súdny poriadok osobitný význam – vady tejto povahy považuje za okolnosť zakladajúcu prípustnosť dovolania (§ 237 O. s. p.) a zároveň tiež za prípustný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p.). Aj niektorým ďalším procesným vadám konania nedosahujúcim stupeň závažnosti procesných vád v zmysle § 237 O. s. p. pripisuje Občiansky súdny poriadok význam. Iné vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci na rozdiel od procesných vád vymenovaných v § 237 O. s. p., považuje síce za relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), nie však za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania.

Uvedený záver je obsiahnutý už v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. augusta 1997 sp. zn. 2 Cdo 5/1997, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 111/1998 / časť právnej vety „konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) aj vtedy, ak odvolací súd svoj právny záver riadne neodôvodnil, takže jeho rozsudok zostal nepreskúmateľný“ /. Z tohto judikátu vychádza ustálená rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá považuje nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu za vadu konania, ktorá môže zakladať dôvodnosť dovolania, nie však jeho prípustnosť podľa § 237 písm. f/ O. s. p. (napr. rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 140/2009, 3 Cdo 9/2009, 3 Cdo 69/2010, 4 Cdo 310/2009, 5 Cdo 290/2008). Z rovnakého názoru vychádzajú aj rozhodnutia senátu konajúceho v prejednávanej veci napríklad v rozhodnutí sp. zn. 3 Obdo 3/2011 alebo 3 Obdo 53/2011.

Správnosť názoru na dôsledky nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia potvrdzuje aj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý v uznesení sp. zn. I. ÚS 184/2010 hodnotiac názor dovolacieho súdu vyslovený v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 6. augusta 2009 sp. zn. 3 Cdo 148/2009, že „*nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu je judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (vid' R 111/1998) považovaná za dôsledok a vonkajší prejav, tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. (teda nie vady konania v zmysle § 237 O. s. p.), ktorá je síce relevantným dovolacím dôvodom (ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) sama o sebe, ale prípustnosť dovolania nezakladá, nie je procesnou vadou so znakmi*

uvedenými v § 237 O. s. p.“ uviedol, že v rozhodnutí nezistil také porušenie, ktoré by mohlo vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

O aktuálnosti uvedeného judikátu svedčí okrem iných aj nedávne uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10. novembra 2011 sp. zn. IV. ÚS. 481/2011, podľa ktorého uvedený právny názor k výkladu § 237 písm. f/ O. s. p. považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľný a neporušujúci základné práva sťažovateľa.

Vzhľadom na uvedené dovolací súd nemal dôvod odchyliť sa z ustálenej praxe v rozhodovaní, vychádzajúc z uvedeného judikátu dospel k záveru, že na vytýkanú vadu rozhodnutia odvolacieho súdu - nedostatočné odôvodnenie, by mohol prihliadnuť len vtedy, ak by bolo dovolanie proti napadnutému rozhodnutiu prípustné z iného dôvodu.

K uvedenému sa žiada pripomenúť, že nemožno zamieňať nedostatočne odôvodnenie rozhodnutia s vecne nesprávnymi dôvodmi rozhodnutia spočívajúcimi v jeho nesprávnej prípadne nepresvedčivej argumentácii. Nedostatky, ktoré žalobca v dovolaní napadnutému rozhodnutiu vytýka majú v prevažnej časti takýto charakter a svojou podstatou sú inak vyjadrenými výhradami proti nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Nesprávne právne posúdenie veci, ako už bolo uvedené, nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

K bodu (4)

Žalobca v dovolaní bližšie neuvádza, ktorý s dôvodov zakladajúcich prípustnosť, alebo dôvodnosť dovolania má byť vytýkaným nesprávnym postupom odvolacieho súdu naplnený. Nedostatočné oboznámenie sa s obsahom súdu pokiaľ sa neprejaví porušením konkrétneho procesného ustanovenia nie je možné považovať za procesnú vadu. I keď skutočne vedie k procesnému pochybeniu, tak samo nie je procesnou chybou, ale príčinou, ktorá chybu vyvolala. Vychádzajúc z obsahu dovolania zrejme aj dovolateľ uvedený nesprávny postup (nesprávne konanie) vytýka odvolacieho súdu v súvislosti s procesnými pochybeniami uvedenými pod (1), (2) a (3) ako príčinu (jednu z nich), ktorá viedla k jednotlivým pochybeniam a celkovej nesprávnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Stanovisko k ním dovolací súd zaujal vyššie. I keby tvrdenie, že sa odvolací súd dostatočne s obsahom spisu neoboznámil, zodpovedalo skutočnosti, nezakladalo by to prípustnosť dovolania.

Dovolací súd v prejednávanej veci nezistil procesné nedostatky, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. Keďže neboli naplnené ani podmienky prípustnosti dovolania, podľa niektorého z ostatných dôvodov uvedených v § 237 O. s. p. a dovolanie nebolo prípustné ani podľa § 239 O. s. p., dovolací súd podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. dovolanie ako neprípustné odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Odmietnuť dovolanie ako oneskorené možno len za predpokladu, že je nepochybné, že dovolanie bolo podané, alebo odovzdané na prepravu po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Keďže z obsahu spisu k záveru o oneskorení podaní odvolania bez pochybností dospieť nemožno, dovolací súd považoval dovolanie za podané včas.

O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodne samostatným uznesením.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. júna 2012

JUDr. Peter Dukes, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lucia Blažíčková